

Päähaku, politiikan ja viestinnän kandiohjelma

2. vaiheen koe 16.6.2020

1. Ruoho ja Torkkola toteavat journalismin ja sosiaalisen sukupuolen suhdetta tarkastelevassa artikkelissaan, että sukupuoli ei ole vain journalismikentän ulkopuolinen muuttuja vaan se muodostuu pikemminkin journalismin sisällä ja sen toimesta. Mitä kirjoittajat tällä tarkoittavat? (2,5p)

Valmistautumisaika: **2min**

Vastausaika: **5min**

2. Mitä Young tarkoittaa näkemyksellään, että deliberatiivinen demokratiateoria on käsitettävissä vain kriittisenä teoriana? Esitä myös näkemystä perusteleva esimerkki. (2,25p)

Valmistautumisaika: **2min**

Vastausaika: **5min**

3. Erittele Scottin artikkelin perusteella, miten ilmastonmuutosta on käsitelty kansainvälisenä turvallisuuspoliittisena kysymyksenä. (2,25p)

Valmistautumisaika: **2min**

Vastausaika: **5min**

4. Kontrollikysymys:

- Valitse 25.5. pidetyn valintakokeen 1. osasta (kysymykset ennakkomateriaaleista) se tehtävä, jossa mielestäsi onnistuit parhaiten. Miten päädyit vastauksessa esittämiisi argumentteihin?
- Vastaus arvostellaan asteikolla hyväksytty /hylätty.

- Alla ovat valintakokeen 1. osan kysymykset, joista valitset yhden ja kerrot, miten päädyit vastauksessa esittämiisi argumentteihin.

1) Miten sosiaalisen median logiikat ovat muuttaneet perinteisen median (mass media) logiikoita? (van Dijck & Poell)

2) Sopivatko Youngin kuvaamat deliberatiivisten demokratiateorioiden mukaiset toimintatavat ja aktivistien toimintatavat Dahlin kuvaamaan polyarkiaan? Perustele vastaus.

3) Tarkastele Symonsin esittämiä perusteita soveltaa klassisen realismin oppeja kansainvälisen ilmastopolitiikan analyysiin.

Valmistautumisaika: **1min**

Vastausaika: **5min**

Päähaku, politiikan ja viestinnän kandiohjelma

2. vaiheen valintakokeen 16.6.20 mallivastaukset

Tehtävä 1.

1. Ruoho ja Torkkola toteavat journalismin ja sosiaalisen sukupuolen suhdetta tarkastelevassa artikkelissaan, että sukupuoli ei ole vain journalismikentän ulkopuolinen muuttuja vaan se muodostuu pikemminkin journalismin sisällä ja sen toimesta. Mitä kirjoittajat tällä tarkoittavat? (2,5p)

Kysymys perustuu Ruohon ja Torkkolan ajatukseen, jonka he esittävät aivan artikkelinsa lopussa (s. 77). Vastausten arvioinnissa painottui hakijan kyky pohtia omin sanoin kysymystä sekä Ruohon ja Torkkolan toteamukseen sisältyviä merkityksiä: Mihin viittaa ajatus sukupuolesta journalismin ulkopuolisena muuttujana? Mitä tarkoittaa, että sukupuoli ”muodostuu” journalismin sisällä ja sen toimesta? Millaista ymmärrystä sukupuolesta ja journalismista tällainen väittämä edellyttää? Arvioinnissa siis punnittiin ennen kaikkea vastaajan kykyä peilata artikkelissa esiintyviä asioita suhteessa ajatukseen sukupuolesta journalismin ”ulkopuolisena muuttujana” sekä journalismin ”sisällä ja sen toimesta” muodostuvana ilmiönä. Pisteytyksessä pääpaino olikin käsitteellisessä selittämisessä ja omassa päättelyssä, ja artikkelin tarjoamien empiiristen esimerkkien toistaminen sai selvästi pienemmän painoarvon.

Tältä pohjalta vastausten pisteytys jakautui neljään osa-alueeseen seuraavasti:

A) Mitä tarkoittaa, että sukupuoli ei ole vain journalismin ulkopuolinen muuttuja 0,75p

Ruoho ja Torkkola viittaavat artikkelissa useampaan kertaan ajatukseen sukupuolesta jonakin journalismille ulkoisena asiana. Tämän ajatuksen selkeyttäminen on tärkeää, jotta voimme ymmärtää, miksi kirjoittajien ajatus sukupuolesta journalismin sisällä ja sen toimesta muodostuvana ilmiönä on erityinen ja jopa radikaali.

Ruoho ja Torkkola eivät täysin yksiselitteisesti määritä, mitä he tarkoittavat sukupuolella ulkoisena muuttujana. Sen sijaan ajatus sukupuolen ”ulkoisuudesta” suhteessa journalismiin saa tekstissä ainakin kahdenlaisia ja osin ristiriitaisiakin merkityksiä. Yhtäältä se viittaa siihen, että journalismi ikään kuin rajaa sukupuolen ja siihen liittyvät ”epätoivottavat” piirteet ulkopuolelleen ja esittää itseään sukupuolineutraalina instituutiona (s. 70) (0,25). Toisaalta kyse on siitä, että journalismin ja sukupuolen suhdetta koskevassa tutkimuksessa näitä kahta kategoriaa on tarkasteltu siinä mielessä erillisinä, että journalististen sisältöjen on nähty lähinnä uusintavan esityksiä sukupuolesta – sen sijaan, että journalismia itsessään tarkasteltaisiin sukupuolittuneena (s. 70, 76) (0,25). Näkökulma journalismin ja sukupuolen suhteeseen ”sisäisenä” suhteena haastaa molemmat näistä oletuksista, mutta se ei sinänsä kiistä ulkoisen muuttujatulkinnan olennaisuutta (”sukupuoli ei ole *vain* journalismin ulkopuolinen muuttuja”), etenkin tuossa sen jälkimmäisessä merkityksessä. Niinpä Ruoho ja Torkkola pikemminkin näkevät journalismin ja sukupuolen suhteen sekä ”ulkoisena” että ”sisäisenä” (s. 68) (0,25).

B) Sukupuolen sosiaalisuus 0,25p

Sen selittämistä, että sukupuoli voi olla jotain, joka muodostuu journalismin sisällä ja sen toimesta, edellyttää sosiaalisen sukupuoli-identiteetin teorian ja erityisesti feministisen kriittisen näkökulman hyödyntämistä. Teorian mukaan sosiaalinen sukupuoli-identiteetti omaksutaan kahden sukupuolen dikotomiaan perustuvassa sosialisatiossa, joka muovaa biologisen sukupuolen yhdenmukaiseksi käyttäytymiseksi. Lisäksi feministinen nykyteoria yleensä katsoo, että sukupuoli nimenomaan tuotetaan käyttäytymisessä eli että se, mitä ymmärrämme sukupuolella, on tulosta jatkuvasta tekemisen ja toistamisen prosessista (s. 70). (0,25)

Vastauksen arvioinnissa pelkkä viittaus sosiaalisen sukupuolen tai sukupuoli-identiteetin käsitteeseen ei riittänyt. Pisteeseen edellytettiin, että hakija sekä selitti sen merkityksen edellä esitetyllä tavalla että toi selvästi esiin tämän näkökulman oleellisuuden Ruohon ja Torkkolan argumentin kannalta.

C) Mitä tarkoittaa, että sukupuoli muodostuu journalismin sisällä ja sen toimesta 1p

Se, että sukupuoli muodostuu journalismin sisällä ja sen toimesta, on Ruohoa ja Torkkola itseään lainaten "radikaali" tai "äärimmilleen viety" näkökulma: sen mukaan sukupuoli rakentuu osana journalistista toimintaa, eikä sukupuolta siten ole tavallaan olemassa riippumattomana journalismista – ainakaan journalismikentän sisällä.

Sen toteamisesta, että journalismi ja sukupuoli ovat toisiinsa kytkeytyneitä tai lomittuneita, ei kuitenkaan itsessään saanut pisteitä – tähän oli tavallaan jo kysymykseen sisään kirjoitettu lähtökohta. Pisteitä saadakseen vastauksessa pitikin kyetä perustelemaan selkeästi, miksi näin on. Perusteluissa saattoi käyttää ainakin seuraavia argumentteja:

Journalismi on osana modernin yhteiskunnan yleistä kulttuurista kehitystä omaksunut sille ominaisen binäärisen sukupuolijärjestelmän, joka otetaan pitkälti luonnollisena. (0,25) Sukupuolittuneena instituutiona journalismi ei täten ole sukupuoli(valta)suhteiden yläpuolella, vaan sukupuoli on läsnä journalismin prosesseissa, käytännöissä, kuvissa ja ideologioissa. (0,25) Journalismi itsessään (se mitä ymmärrämme sillä) on tulosta jatkuvasta tekemisen ja toistamisen prosessista: jokainen journalisti siis "tekee" oman sukupuolensa jokapäiväisissä rutiineissaan, tietyillä eleillä, tavoilla ja kielenkäytön konventioilla. (0,25) Vastaavasti yksittäisen journalistin työtä ja uraa ehdollistavat sukupuolittuneet kulttuuriset ja rakenteelliset olosuhteet sekä käytännöt. (0,25)

D) Käytännön esimerkit sukupuolen muodostumisesta journalismissa 0,5p

Ruoho ja Torkkola tarjoavat artikkelissaan lukuisia aiempiin tutkimuksiin pohjaavia havaintoja sukupuolen ja journalismin profession välisen suhteen ilmenemisestä. Näitä havaintoja oli mahdollista käyttää esimerkinomaisesti konkretisoimaan journalismin sukupuolittavia kulttuurisia ja rakenteellisia ehtoja sekä sukupuolta tuottavaa käytännön toimijuutta. Pisteiden saanti tästä kohdasta edellytti kuitenkin havaintojen selvää kytkemistä kysymykseen eli siihen, miten havainnot ilmentävät nimenomaan sukupuolen muodostumista tai muovautumista journalistisessa toiminnassa eli osana

organisaatioiden toimintaa, profession itseymmärrystä tai yksilöiden omia valintoja. Sitä vastoin esimerkiksi Ruohon ja Torkkolan yhdeksän eri lähestymistavan tai ulottuvuuden luettelemisesta ei saanut pisteitä, eikä pisteitä myöskään saanut tutkimustulosten mekaanisesta toistamisesta ilman edellä mainittua selväksi tehtyä kytköstä sukupuolen rakentumiseen journalismissa.

Seuraavassa joitakin esimerkkejä mahdollisista havainnoista:

- Sukupuolidikotomia ja -roolit rakentuvat toimittajien omissa tavoissa merkityksellistää mediaorganisaatioita symbolisesti ja kulttuurisesti. Esimerkiksi toimittajien usein käyttämät metaforat perheestä ja joukkueesta tai sotilaalliset metaforat puhuttaessa omasta työpaikasta sisältävät sukupuolittuneita käsityksiä mediatalon luonteesta sekä miesten ja naisten paikoista ja rooleista siinä. Tämä voi osaltaan muovata naisten ja miesten urakehitystä ja hakeutumista toimituksellisiin johtotehtäviin. Miehiin ja naisiin liitetään myös erilaisia mielikuvia johtajina, ja ne saattavat vaikuttaa rekrytointiprosesseissa. Miehet mielletään usein mediatalojen luontaisina johtajina; toisaalta myös naisiin liitetään nykyään myönteisiä mielikuvia johtajina. Oleellista on, että näissä käsityksissä uusintuvat luonnolliset ja pysyvät erot sukupuolten välillä.

- Yksittäisten toimittajien elämänvalinnat, kuten työn ja perheen tasapainottaminen, usein ilmentävät ja vahvistavat sukupuolittuneita kulttuurisia tottumuksia ja odotuksia. Esimerkiksi odotusten siitä, että naiset kantavat miehiä suurempaa vastuuta perheessä, on usein katsottu selittävän naisten haluttomuutta hakeutua toimituksellisiin johtotehtäviin. Tasa-arvovaatimusten voimistuessa yhteiskunnassa myös toimitusten kulttuuriset tottumukset ovat kuitenkin muutoksessa, ja etenkin nuoremmat toimittajasukupolvet ottavat sukupuolittuneet perheroolit yhä harvemmin annettuina.

- Naiset ja miehet myös usein kokevat journalistiset rutiinit eri tavoin. Naistoimittajille on mieskollegojaan tyypillisempää kontekstualisoida tapahtumia osoittamalla syy- ja seuraussuhteita, ja lisäksi he myös herkemmin välttävät objektiivisuuden taakse piiloutumista. Lisäksi toimittajat liittyvät erilaisiin juttutyyppihin ja erikoistumisaloihin feminiinisiä ja maskuliinisia mielikuvia. Siten uutisaiheet, osastot ja journalismin genret jakautuvat ”miesten” ja ”naisten” alueisiin, ja tätä pönkittävät erilaiset sukupuoliin kytkeytyvät dikotomiat kuten julkinen/yksityinen, kova/pehmeä, etäinen/intiimi, fakta/tunteet, objektiivinen/subjektiivinen, vakava/populaari.

- Yksilöinä toimittajat suhtautuvat sukupuolittuneisiin odotuksiin ja käytäntöihin eri tavoin. Esimerkiksi naiset saattavat hakeutua pois maskuliinisesta toimituskulttuurista ja luoda naisten ”omia paikkoja” tehdä journalismia, kuten naistenlehdet tai naisille suunnatut ohjelmat. Monesti naiset toisaalta myös mukautuvat ja pyrkivät pärjäämään maskuliinisessa toimituskulttuurissa. Vaihtoehtoisesti toimittajat voivat haastaa sukupuolittuneen journalismin käsityksiä ja käytäntöjä.

Riittävän selvästi esitettyinä edellä mainituista kohdista saattoi saada kustakin 0,25 pistettä, mutta kuitenkin yhteensä enintään 0,5 pistettä.

Tehtävä 2

2. Mitä Young tarkoittaa kannattamallaan näkemyksellä, että deliberatiivinen demokratiateoria on käsitettävissä vain kriittisenä teoriana? Esitä myös näkemystä perusteleva esimerkki. (2,25p)

Vastauksessa tuli selvittää, miksi Youngin mukaan deliberatiivinen demokratiateoria (ddt) on käsitettävissä vain kriittisenä teoriana. Pelkkä ddt:n tai sen ja aktivismin välisen dialogin esittely ei tuonut pisteitä. Sen sijaan ddt:n piirteiden kuvaaminen ideaaleiksi, joita tuli tavoitella ja joiden pohjalta saattoi kriittisesti arvioida olemassa olevia käytäntöjä, toi pisteitä (pisteet alla tarkemmin). Vastaavasti, kun aktivistien ddt:an kohdistaman kritiikkiä purki asioiksi, joiden pohjalta saattoi Youngin mukaan kehittää ddt:a, jotta se olisi vahvemmin käsitettävissä kriittisenä teoriana, avautui oikea näkökulma. Ddt:a tuli siten arvioida kritiikin esittämisen näkökulmana. Kysymys koskee ddt:a kriittisenä teoriana, ei kritiikin kohteena.

Deliberatiivista demokratiateoriaa tuli tarkastella normatiivisena teoriana ja erottaa se käytännöistä, joissa teorian esittämiä keinoja kokeiltiin. Ddt voidaan käsittää kriittisenä teoriana nimenomaan sen määrittämien ideaalien perusteella. Vaikka jokin deliberatiivista periaatetta soveltava käytäntö todetaan deliberatiivisen kriteerin osalta puutteelliseksi, ei tämä ole suoraan syy kritisoida deliberatiivista teoriaa, koska se on normatiivinen teoria, joka esittää ideaalin, joka voi toimia kriittisen arvioinnin pohjana. (0,5p)

Ddt:n esittämiä demokratiaan kuuluvia oikeudenmukaisen deliberaation kriteerejä ovat mm seuraavat: keskustelujen tulee perustua argumenteille ja vasta-argumenteille, osallistujien tulee kuunnella muiden kritiikkiä, osapuolten aseman olla tasa-arvoinen ja kunkin tulee voida toimia kenenkään uhkaamatta ja päätöksenteon tulee perustua argumentaation tuottamalle konsensukselle. Nämä ideaalit toimivat siis lähtökohtana käsittää ddt kriittisenä teoriana. Niiden perusteella voidaan arvioida kriittisesti myös käytännöissä nähtäviä keskusteluja ja valmisteluprosesseja (672, 688). (0,5p)

Deliberaation tekniikoiden käyttöä ei sinänsä voinut pitää demokraattisuuden kriteerinä eikä demokratian käytäntöjen oikeuttamisen (legitimoinnin) perusteena, koska ”yhteiskunnalliset valtarakenteet” tai ”epätasa-arvoiset rakenteet” saattoivat vääristää päätöksentekoa ja kommunikaatiota demokratiassa (672, 688). Demokratia tuli käsitellä keskustelutilanteita ja deliberaatiota yleisemmäksi kontekstiksi (0,25p)

Etenkään suurissa yhteisöissä kaikki eivät voi osallistua keskustelijoina päätöksentekoon, mutta deliberatiivisen ideaalin mukaan osallistumisen tulisi olla mahdollisimman laajaa ja harkinnan julkista. Eri näkökulmien tulisi tulla edustetuiksi päättävissä keskusteluissa (678). Ddt:n ideaalien näkökulmasta voidaan kriittisesti arvioida parlamenttikeskustelujen argumentaatiota ja argumentaation edustavuutta suhteessa vaihtoehtoihin yhteiskunnallisiin näkökulmiin. (0,25p) Aktivistien näkökulmasta esitettävissä olevaa deliberatiivisten käytäntöjen arvostelua ei siis tullut käsittää tiedoksi, että ddt tavoitteli eksklusiivisia käytäntöjä. Ddt ei tavoitteellisesti tuota tilanteita, joissa keskustelusta suljettaisiin pois tiettyjä osapuolia, vaan kyse on yleisemmästä laajojen poliittisten yhteisöjen hallinnan tuomasta rajoitteesta.

Young toteaa, että muodollisesti yhtäläinen osallistumisoikeus keskusteluihin eli edustajien valintaan ei ddt:n näkökulmasta ole riittävä deliberatiivisen demokraattisuuden kriteeri. Eivätkä kansalaisfoorumit laajenna osallistumista riittävästi. DDT:ssa on Youngin mukaan syytä eritellä itsekriittisesti sen omia periaatteita ja niiden toimivuutta oikeudenmukaisen demokratian kriteereinä. Kriteerien itsekriittisestä arvioinnista ddt:n piirissä saattoi esittää esimerkkinä Bohmanin näkemykset (686).(0,25p)

Aktivistien tapa tuoda esille omat arvot, on Youngin mukaan yksi keino osallistua julkiseen harkintaan, vaikka aktivistit eivät pyrikään keskustelemaan eri osapuolten kanssa. Ddt ei perinteisesti ole käsitellyt tällaisia keinoja. Youngin mielestä ddt toimii

kuitenkin omalta pohjalta kriittisenä demokratian teoriana, jota tulisi nimenomaan demokratian teoriana laajentaa aktivistien näkökulmalla. Hän odottaa deliberatiiviselta teorialta vahvempaa arvioita sen roolista demokratiateoriana. Hän tosin arvioi, että realistisempaa on tarkastella ddt:a ja aktivistien näkökulmaa rinnakkaisina kriittisinä demokratiateorioina (688-689). (0,25p,)

Eliittien valtaa voi ddt:n näkökulmasta arvostella aktivistin tavoin, vaikka perusteet ovat osin erilaiset. Deliberatiivinen teoria voi tuoda esille keskustelutilanteiden systemaattiset vinoumat ja valtasuhteet. Siten WTO:n esimerkki eliittien keskusteluista ei kerro ddt:n ideaalista käytännössä, korkeintaan siitä, että eliittikin käy keskusteluja. Youngin esityksessä WTO:n esimerkki kuvaa tilannetta, jota voi arvostella sekä ddt:n ideaalien pohjalta että aktivistin näkökulmasta. (0,25p)

Argumentoivaa otetta voi edellyttää myös eliitiltä ja vastauksia kysymyksiin, mutta lähtökohtainen epäsuhta on silti olemassa. Keskustelut käydään valtatilanteiden keskellä. Kapeimmillaan deliberatiivinen teoria saattaa tosin keskittyä vain keskustelutilanteen neutraaliuteen. Keskustelumahdollisuuksien luonti ei takaa järjestelmän legitimaatiota, koska demokratian toteutumista voidaan arvioida monella muullakin perusteella ja ottaa huomioon yhteiskunnalliset valtasuhteet, jotka rajoittavat kansalaisten osallistumista. Siten deliberatiivista teoriaa ei tule suoraan käsittää olemassa olevien demokratioiden ja käytäntöjen oikeuttamisen perusteena, vaan kriittisenä näkökulmana arvioida niitä. (0,25p)

Tehtävä 3

3. Erittele Scottin artikkelin perusteella, miten ilmastonmuutosta on käsitelty kansainvälisenä turvallisuuspoliittisena kysymyksenä. (2,25p)

Turvallistamisen määrittely (0,5p)

Scottin artikkelissa turvallistaminen määritellään (Kööpenhaminan koulukunnan mukaan) prosessiksi, jossa jokin asiakysymys kehystetään olemassaolon vaarantavaksi turvallisuusuhaksi. Täysturvallistamisesta on kyse, kun turvallistettava asiakysymys

on siirretty pois tavallisen demokraattisen politiikan piristä kiireellisten ja painokkaiden poikkeusmenettelyjen hätätilapolitiikaksi, jonkin asianomaisen elimen johdettavaksi. Tämä edellyttää sitä, että prosessin ensimmäinen vaihe, turvallistamisliike (securitizing move), jossa asiakysymys siirretään turvallisuusdiskurssin piiriin, saavuttaa asiaankuuluvan yleisön hyväksynnän. Kansainvälisen ilmastopolitiikan viitekehyksessä täysturvallistaminen tarkoittaisi Scottin mukaan asiakysymyksen siirtämistä monenkeskisten sopimusten piiristä YK:n turvallisuusneuvoston johdettavaksi. Turvallistamisprosessin on tällöin täytynyt saada kansainvälisen yhteisön hyväksyntä. Ilmastonmuutosta voi pitää osittain turvallistettuna, sillä universaalia hyväksyntää YK:n turvallisuusneuvoston roolille ei ole, vaikka ilmastonmuutoksen turvallisuuspoliittinen kehystäminen enenevässä määrin hyväksyttiin. Toisaalta Scott huomioi, että ilmastonmuutoksen täysturvallistamisen arvioiminen ei ole ylipäätään ongelmantonta (s. 221-222, 230.).

Ilmastonmuutoksen turvallistamisen alkuvaiheiden (securitizing move) erittely (0,25-0,75p)

Scott ajoittaa ilmastonmuutoksen turvallistamiseen liittyvän turvallistamisliikkeen vuosiin 2006-2008. Hänen artikkelissaan mainitaan siihen liittyen seuraavat kohdat: ensimmäisenä askeleena pidetään Iso-Britannian ulkoministeri Margaret Beckettin roolia G8-maiden puheenjohtajana vuonna 2006 – tällöin ilmastonmuutos ja turvallisuuspolitiikka liitettiin yhteen ja tuotiin esiin kansainvälispoliittisessa diskurssissa Iso-Britannian johdolla; tuona aikana ilmestyi myös tutkimuksia, jotka korostivat ilmastonmuutoksen ja turvallisuuspolitiikan yhteyttä, esimerkiksi Podestan ja Ogdenin artikkeli ongelmien keskinäisyhteydestä ja niihin liittyvän syöksykierteen (*downward spiral*) mahdollisuudesta; vuonna 2008 julkaistiin myös Eurooppa-neuvoston asiakirja, jossa esitetään seitsemän todennäköistä ilmastonmuutoksen aiheuttamaa uhkaa (s. 221-222.).

Ilmastonmuutoksen kansainvälispoliittisesti keskeiset viitekehykset (0,25p)

Ennen 2000-luvun puoliväliä ilmastonmuutos nousi kansainvälispoliittiselle agendalle Toronton konferenssin (1988), IPCC:n (1988), UNFCCC:n (1992) ja Kioton pöytäkirjan (1997) myötä. Pariisin ilmastosopimus allekirjoitettiin Scottin artikkelin julkaisemisajankohdan (2012) jälkeen (2015) (s. 220).

YK:n turvallisuusneuvoston ja peruskokouksen keskustelujen anti (täys)turvallistamisen viitekehyksessä (0,75 p)

Ilmastonmuutoksen (täys)turvallistamisen kannalta tärkeitä tapahtumia olleet kolme YK-kokousta vuosilta 2007, 2009 ja 2011. Niistä ensimmäisessä, YK:n turvallisuusneuvoston ensimmäisessä keskustelussa ilmastonmuutoksesta ja turvallisuudesta (2007), nostettiin esiin kaksi jakolinjaa siitä, että onko ilmastonmuutos uhka kansainväliselle rauhalle ja turvallisuudelle ja se, että onko YK:n turvallisuusneuvosto oikea foorumi ilmastonmuutoksen käsittelyyn. Lisäksi kokouksen kannalta relevantteja teemoja olivat G77-ryhmän ja liittoutumattomien maiden vastustus, Kiinan, Etelä-Afrikan näkökulma sekä Tyynenmeren saarivaltioiden muista kehitysmaista poikenneet näkemykset (s. 225).

YK:n peruskokouksen (2009) keskustelu ilmastonmuutosturvallisuudesta. Tähän kokoukseen liittyivät Tyynenmeren saarivaltioiden lobbauskampanja ja sitä seurannut päätöslauselma sekä YK:n pääsihteerin raportti ilmastonmuutoksen mahdollisista turvallisuusseuraamuksista. Esiin nostettiin myös ”uhkakertoimien” (threat multipliers) lisäksi ”uhkien minimoijat” (threat minimizers) (s. 225).

YK:n turvallisuusneuvoston toinen keskustelu ilmastonmuutoksesta ja turvallisuudesta (2011). Kokouksessa eurooppalaiset omaksuivat johtoroolin ilmastonmuutoksen kehystämisessä turvallisuusongelmana. Lisäksi merkittävää oli Yhdysvaltojen muuttunut positio, saarivaltioiden näkemykset, kehitysmaiden vastustus sekä kokouksessa hyväksytty puheenjohtajan lausunto (presidential statement), jossa ilmastonmuutoksen riskien mahdollisuudet tiedostettiin eksplisiittisesti (s. 226.).

Mikäli ei käsitellyt YK-kokousten jakolinjaa kronologisesti ja kokouiskohtaisesti oli silti mahdollista saada pisteitä niihin liittyvien poliittisten jakolinjojen ja näkemysten yleisluonteisesta esittelystä (s. 220-222, 225-226).

Alueellisiin ja kansallisiin turvallisuusinstituutioihin liittyvät turvallistamisen kehityskulut (0,25-0,5p)

Vastauksessa tuli tarkastella Yhdysvaltojen, Euroopan valtioiden, Kiinan ja Venäjän sekä kansainvälisten instituutioiden (YK, EU) toimia ilmastonmuutoksen turvallistamiseksi, jopa täysturvallistamiseksi, ja vertailla toimien ja toimeen ryhtymättömien

maiden näkemyksiä. Valtioilla oli myös erilaisia tapoja suhtautua turvallistamista koskevan tietouden levittämiseen, kansainväliset järjestöt ovat tavoitelleet ns. normidifusiota (s. 227-228).

Turvallisuusneuvoston rooli ilmastonmuutoksen täysturvallistamisessa ja sen poliittisten aspektien käsittely (0,25 p)

Scottin mukaan täysturvallistamiskehityksen tunnistamiseen ja arvioimiseen liittyy merkittäviä avoimena olevia kysymyksiä (s. 222, 229-230). Artikkelin kirjoittamisen ajankohtaan mennessä oli ollut vain vähän pyrkimyksiä kohottaa YK:n turvallisuusneuvosto ylimmäksi ilmastonmuutoksen vastaisista toimista vastaavaksi tahoksi (s. 228). Ilmastonmuutoksen täysturvallistamiseen liittyvän keskustelun voidaan kuitenkin väittää nytkähtäneen eteenpäin, siinä mitä tulee turvallisuusneuvoston johtorooliin hyväksyntään (ibid.). Toisaalta hänen mukaan täysturvallistamisen tavoitteleva taso on jo osittain saavutettu yhteistyöpolitiikan keinoin (s. 230)

Täten saattoi pohtia, oliko turvallisuusneuvoston rooli ilmastonmuutoksen torjunnassa monenkeskiseen sopimukseen verrattuna epädemokraattinen ja tähän liittyviä poliittisia, lainsäädännöllisiä ja kustannuksia arvioivia näkökohtia (s. 221, 223, 226, 230). Lisäksi huomion arvoisia asioita olivat: "kotiyleisön" vastustus vauraisissa demokratioissa (s. 228); tarve sovittaa suurvaltojen toistaan poikkeavat näkemykset (Kiina, Yhdysvallat) ja selvittää muita poliittisiin jakolinjoihin liittyviä ongelmia (s. 228); tarjoavatko jo YK:n peruskirjan artikkelit turvallisuusneuvostolle ilmastonmuutoksen turvallistamisen kannalta lailliset toimeenpanovaltaoikeudet (s. 223); Ennaltaehkäisevän diplomatian mahdollisuudet YK:n muiden asiakirjojen perusteella; rauhan- turvaoperaatioiden kulujen suuntaaminen ilmastonmuutoksen liittyviin ympäristöongelmiin ja ehdotus YK:n omista ympäristörauhanturvajoukoista ("green helmets") (s. 224); vaatimukset jäsenvaltioiden kansalaisten elämäntapamuutoksista ja kansallisista kulutus- ja päästörajoista, jotka vaatisivat kuitenkin kansainvälisen yhteisön (poliittisen) hyväksynnän (s. 224).